

МЕЂУНАРОДНИ КРИВИЧНИ СУД ЗА БИВШУ ЈУГОСЛАВИЈУ

Случај бр. ИТ-03-67

ТУЖИЛАШТВО ТРИБУНАЛА ПРОТИВ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ОПТУЖНИЦА

Тужилаштво међународног кривичног Трбунала за бившу Југославију, сходно њиховој надлежности по члану 18 Статута међународног кривичног Трбунала за бившу Југославију («Статут Трбунала»), оптужује:

ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

За злочине против човечности и кршење обичаја и права ратовања, како је наведено испод:

ОПТУЖЕНИ

1. Војислав Шешељ, син Николе Шешеља, рођен 11. октобра 1954. у Сарајеву, Република Босна и Херцеговина. Дипломирао на Правном факултету Сарајевског универзитета и поседује Магистарску и Докторску диплому редом 1976, 1978 и 1979. Од 1981. до 1984. радио је као асистент професора предавајући на Политичким наукама на Сарајевском универзитету.
2. Премда је у почетку био комуниста, касније је постао критичан према комунистичком режиму у бившој Југославији, и у раним 80. је развио блиске односе са групом српских националиста. Године 1984. је био осуђен за «Антиреволуционарне активности» и осуђен ја на осам година затвора. Скраћивањем казне по налогу Врховног суда СФРЈ, био је пуштен на слободу 1986. године.
3. После изласка из затвора, Војислав Шешељ се настанио у Београду и наставио да буде ангажован у оквиру националистичке политике. Године 1989. је отпутовао у САД и тамо се срео са председавајућим «Покрета четника у слободном свету», Момчилу Дујићем, који је на 600-ту годишњицу Битке на Косову – 28. јуна 1989. – прогласио Шешеља за четничког Војводу, што значи Лидера. Након овог сусрета, Војислав Шешељ је путовао по САД, Канади, Аустралији и Западној Европи скупљајући фондове за подршку његовим националистишким активностима. Дана 23. јануара 1990. Војислав Шешељ је постао вођа Српског слободарског покрета и 14. марта 1990. године, склопио је савез са Вуком Драшковићем, још једним српским националистом, и покренуо странку «Српски покрет обнове». (СПО)
4. У јуну 1990. године Војислав Шешељ је основао «Странку српског препорода» касније преименовано у «Српски четнички покрет». На изборима у децембру 1990. године, његова странка је добила скоро 100.000 гласова. Убрзо након тога, власти СФРЈ су забраниле «Српски четнички покрет» . Дана 23. фебруара 1991. Војислав Шешељ је постављен за председника новоосноване «Српске радикалне странке» (СРС). У јуну 1991. је изабран за посланика скупштине Републике Србије. У скоро свакодневним обраћањима и изборним кампањама, он је позивао на уједињење Срба и на рат против «Српских историјских противника», наиме Хрвата, Муслимана и Албанаца у оквиру територија бивше Југославије. Додатне битне историјске и политичке чињенице су написане у Анеху 1 ове оптужнице.

ЛИЧНА КРИВИЧНА ОДГОВОРНОСТ

Члан 7(1) статута Трбунала

5. Војислав Шешељ је лично кривично одговоран за злочине који се односе на члан 3 и 5 Статута трибунала, који су описани у оптужници, а које је планирао, наредио, подстицао, починио или у чијем планирању, припреми или извршењу помагао или допринео. Коришћењем речи «Починио» у овој оптужници тужитељ нема намеру да сугерише да је оптужени физички починио све злочине за које је лично оптужен. «Починио» који се користи у овој оптужници укључује учествовање Војислава Шешеља у удружењима ради криминалне активности. Коришћењем речи «Подстицање», тужба терети оптуженог Војислава Шешеља да је својим говорима, комуникацијом (Излагањима), делима и/или пропустима допринео при одлучивању починилаца да почине наведене злочине.
6. Војислав Шешеље је учествовао у удружењима које су вршиле криминална дела. Сврха ових удружења је трајно насилно исељавање, што је извршење злочина и повреда чланова 3 и 5 статута Трибунала, над већинском хрватском, муслиманском и другом несрпском популацијом са отприлике 1/3 територије Републике Хрватске и великог дела Босне и Херцеговине, и са делова Војводине, у Републици Србији, да би се ова подручја направила да буду део нове српско доминирајуће државе. С обзиром на Хрватску, регије које су биле укључене су од стране српских власти биле познате као «САО Крајина», «САО Западна Славонија» и «САО Славонија, Барања и западни Срем» (После 19. децембра 1991. године, «САО Крајина» постаје позната као «Република српска крајина»; 26. фебруара 1992. «САО Западна Славонија» и «САО Славонија, Барања и западни Срем» су се ујединиле са «Републиком српском крајином»), као и «Дубровачка република». С обзиром на Босну и Херцеговину, укључене регије су биле Босански Шамац и Зворник.
7. Злочини побројани у овој оптужници су у оквиру циља удружења ради обављања криминалних делатности, а Војислав Шешељ је имао знање и намеру неопходне за извршење свих ових злочина. Алтернативно, злочини наведени под редним бројевима од 1 до 9 као и од 12 до 15 ове оптужнице су природне и предвидљиве последице извршења циљева удружења ради обављања криминалних делатности и Војислав Шешељ је био свестан да су ти злочини били могући исход делатности удружења криминалних група.
8. Горе наведене удружења ради криминалне делатности су почеле своју делатност пре 1. августа 1991. и наставиле су се најмање до децембра 1995. године. Војислав Шешељ је учествовао у удруженим кривичним делатностима до септембра 1993. године, када је имао конфликт са Слободаном Милошевићем. Војислав Шешељ је радио у сагласности са неколико особа у удруженим криминалним делатностима («Криминалне групе» – прев.) да би постигли своје циљеве. Сваки учесник или коизвршилац у оквиру ове криминалне групе је имао своју улогу или улоге које су значајно доприносиле циљу групе. Друге особое које су учествовале у овој удруженој криминалној групи укључујући Слободана Милошевића, генерала Вељка Кадијевића, генерала Благоја Аџића, пуковника Ратка Младића, Јовицу Станичића, Франка Симатовића такође познатог као Френки, Радована Стојичића такође познатог као Баца, Милан Мартића, Горана Хацића, Радована Караџића, Момчила Крајишника, Биљане Плавшић, Жељка Ражнатовића такође познатог као Аркан, и друге чланове Југословенске народне армије, касније Војске Југославије, новоосноване Територијалне одбране Хрватске и Босне и херцеговине, војске Републике Српске Крајине и војске Републике Српске, као и Територијалне одбране Србије и Црне Горе, локалне српске полиције Републике Српске и Републике Србије (МУП) укључујући и државну безбедност, део Министарства унутрашњих послова Републике Србије и српске специјалне полицијске јединице САО Крајине и Републике Српске Крајине (Познате и као «Мартићева полиција» односно «Мартићевци»), полиција САО Крајине, и чланови србијанских, црногорских, босанских и хрватских српских паравојних јединица и добровољачких јединица, укључујући «Четнике» или «Шешељевце», и других политичких фигура из СФРЈ, Републике Србије и Републике Црне Горе као лидера босанских и хрватских срба.

9. Војислав Шешељ, као председник Српске радикалне странке, био је истакнута политичка фигура у СФРЈ / СРЈ у временском периоду значајном за ову оптужницу. Он је пропагирао политику уједњења свих српских земаља у хомогену српску државу. Он је дефинисао тзв. Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица линију као западну границу ове нове српске државе (коју је назвао «Велика Србија»), која је укључивала Србију, Црну Гору, Македонију и веће делове Хрватске и Босне и херцеговине.
10. Војислав Шешељ, делујући сам или у споразуму са осталим члановима криминалне групације, је учествовао у удруженим криминалним делатностима на следеће начине:
- a. Учествовао је у регрутацији, формирању, финансирању, снабдевању, подршци и упућивању српских добровољаца повезаних са Српском радикалном странком, обично познати као «Четници» или «Шешељевци». Ове добровољачке јединице су створене и подржаване да би помогле извршењу кривичних делатности и извршењу злочина који су дефинисани у Члану 3 и 5 статута Трибунала.
 - b. Ватреним говорима у медијима, приликом јавних скупова и током посета добровољачким јединицама и другим српским јединицама у Хрватској и Босни и Херцеговини, подстицао је ове снаге да чине злочине који су дефинисани у члановима 3 и 5 статута трибунала.
 - c. Он је подстицао и залагао се за насилно стварање хомогене «Велике Србије», која би обухватала територије назначене у овој оптужници, и према томе је учествовао у ратној пропаганди и пропагирању мржње против не српског становништва.
 - d. У јавним говорима позивао је на протеравање хрватских цивила из делова Војводине и на тај начин подстицао своје следбенике и локалне власти да се укључе вођењу кампање против локалног хрватског становништва
 - e. Учествовао је у планирању и припреми преузимања села у две САО у Хрватској и градова Босански Шамац и Зворник у Босни и херцеговине и затим насилно протеривање већинске несрпске популације са ових подручја.
 - f. Учествовао је у припреми и снабдевању финансијке, материјалне, логистичке и политичке помоћи потребне за та преузимања. Он је добијао ту подршку уз помоћ Слободана Милошевића од српских власти и Срба који живе у иностранству, где је прикупљао средства за подршку циљева криминалних делатности.
 - g. Регрутовао је српске добровољце који су били повезани са СРС и индокринисао их је са својим екстремном етничком реториком тако да су се они укључивали у насилно расељавање несрпског становништва у циљним територијама кроз извршење злочина као што је назначене у овој оптужници са посебним насиљем и бруталношћу.
11. Војислав Шешељ је знајући и својевељно учествовао у овим криминалним делатностима, делећи намеру други учеснику у овим кривичним делатностима и био је свестан догледних последица ових активности. По овим основима он сноси личну кривичну одговорност за злочине по члану 7(1) статута Трибунала са додатком на његову одговорност по истом члану за планирање, намерно подстрекивање, чињење или на други начин помогање и подстакнуће у планирању, припреми и извршењу ових злочина.

ОПШТИ ПРАВНИ ИСКАЗИ

12. У сво време које је значајно за ову оптужницу, било је стање оружаног конфликта у Хрватској и Босни и Херцеговини. Веза је постојала између стања оружаног конфликта и наводних злочина у Хрватској, Босни и Херцеговини, и деловима Војводине и Србије.
13. Сво време значајно за ову оптужницу, Војислав Шешељ је био дужан да се повинује законима и обичајима управљања и вођења оружаног сукоба.

14. Деловања оптуженог као злочин против човечности су била део раширеног или систематског напада директно против Хрвата, Муслимана и другог несрпског цивилног становништва у оквиру великих регија Хрватске, Босне и Херцеговине, Војводине и Србије

ОПТУЖБЕ

БРОЈ 1

(ПРОГОН)

15. Од око 1. августа 1991. године до најмање септембра 1993. Војислав Шешељ делујући лично или у сагласности са познатим и непознатим члановима криминалне групе, планирао је, наређивао, подстрекивао, починио или на други начин помагао и подстицао у планирању, припреми или извршењу прогона Хрвата, Муслимана и другог несрпског цивилног становништва на територијама САО Западна Славонија и САО Славонија, Барања и западни Срем, и у градовима Босански Шамац и Зворник у Босни и Херцеговини као и деловима Војводине у Србији.
16. Кроз овај период српске снаге, укључујући и ЈНА (касније ВЈ), део локалних српских ТО јединица које су касније се трансформисале у армију Републике Српске Крајине и војска Републике српске, и ТО јединице из Србије и Црне Горе, локални српски МУП и добровољци као и паравојне јединице укључујући добровољце регрутоване или подстакнуте од стране Војислава Шешеља, нападале су и преузимале контролу над градовима и селима у овим територијама. После преузимања, ове српске снаге, у кооперацији са локалним српским властима су поставиле режим прогона, осмишљених да изгнају несрпско становништво са ових територија.
17. Ови прогони су били почињени на политичким, расним и религиозним основама и укључивали су:
- Затирање и убиство многих Хрвата, Муслимана и других несрпских цивила укључујући и жене и старије особе у граду Вуковару и селима Воцин, Хум, Бокане, Крашковић у Хрватској, у градовима Босански Шамац и Зворник у Босни и Херцеговини као што је описано детаљно у параграфима 18 до 23.
 - Дуготрајно и рутинско затварање и злостављање Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва у казнионицама у Хрватској и Босни и Херцеговини, укључујући затворске кампове у Вуковару, у и близу Воцина, у Босанском Шамцу и Зворнику, као што је описано у параграфима 24 до 26.
 - Оснивање институција са сталним нехуманим животним условима за затворенике Хрвате, Муслимане и друго несрпско становништво у горе поменутих затворима.
 - Константна тортура, пребијања и убијања Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва затвораних у горе поменутих затворима.
 - Дуготрајно и стално присиљавање на принудан рад Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва, затвораних у горе поменутих затворима или у кућним притворима у њиховим домовима у Вуковару, Воцину, Босанском Шамцу и Зворнику. Принудан рад је укључивао копање гробова, утовар муниције на камионе за српске снаге, копање ровова и остали видови физичког рада на линији фронта.
 - Сексуално напастовање Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва од стране српских војника приликом заробљавања и у затворским установама.
 - Знатне рестриктивне и дискриминаторске мере против Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва, укључујући особе у Воцину у Хрватској и Босански Шамац и Зворник у Босни и Херцеговини, и у деловима Војводине у Србији, као што су ограничење кретања, смењивања са руководећих места у локалним државним институцијама и полицији, откази са посла, одбијање пружања медицинске неге, и самовољно претресање кућа.
 - Тортура, пребијање и пљачкање Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва.
 - Депортација или насилно премештање десетина хиљада Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва са горе поменутих територија, и из делова Војводине, Србије као што је описано у детаље у параграфима 27 до 29.

- j. Намерно уништавање кућа, остале јавне и приватне имовине, културних институција, историјских споменика и светих места Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва у градовима Вуковар и Воцин, у Хрватској, и у градовима Босански Шамац и Зворник у Босни и Херцеговини, као што је описано детаљно у параграфу 31.

Његовим учествовањем у овим делима, Војислав Шешељ је починио:

ТАЧКА 1: Прогањање на политичкој, расној или религијској основи, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧНОСТИ, кажњивим по члановима 5(х) и 7(1) Статута Трибунала.

ТАЧКЕ 2 до 4

(Истребљивање и убиство)

18. Од око 1. августа 1991 године до јуна 1992. године на територији САО Славонија Барања и западни Срем у Вуковару и у САО Западна Славонија у Воцину, од или приближно 1992 до најмање септембра 1993 у градским срединама Зворника у Босни и Херцеговини, и од или око 1 априла 1992 до најмање 1 септембра 1993 године, у градском округу Босанског Шамца у Босни и Херцеговини, Војислав Шешељ, делујући самостално или уз сагласност са осталим знаним и непознатим члановима криминалне групе, планирао је, наређивао, подстрекивао, починио или на други начин помагао планирање, припреме или егзекуције у склопу искорењивања и убистава Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва као што је наглашено у параграфима 19 до 23 ове оптужнице.

ХРВАТСКА

САО Западна Славонија

19. Почетком Августа 1991. Српске снаге укључујући и добровољачке јединице познате као «Шешељевци» су држале су под контролом Воцин. У новембру 1991 Војислав Шешељ је посетио Воцин и обратио се добровољцима. Инспирисани Шешељевим говором, добровољачке јединице (Шешељевци) су почели са паљењем кућа Хрвата и убиствима Хрватских цивила у селима Воцин, Хум, Бокане и Крашковић све до њиховог повлачења из тог региона 13 децембра 1991. Они су ишли од куће до куће и убијали све које су тамо нашли, укупно 43 цивила. Неки од њих су успели да преживе. Имена жртава су у Анеху 2 ове оптужнице.

САО Славонија, Барања и Западни Срем – Вуковар

20. У новембру 1991 године, док су се српске снаге бориле да преузму Вуковар, Војислав Шешељ је посетио град и јавно саопштио да «Ниједан усташа не сме жив напустити град», при томе мислећи на убијање Хрвата. Око 20 новембра 1991, као део свеобухватне кампање протеривања, српске војне снаге укључујући и чланове ЈНА и ТО као и добровољачке и паравојне снаге под директном командом и утицајем ЈНА, ТО САО Славоније Барање и западног Срема као и учесници заједничког криминалног подухвата, укључујући и добровољце регрутоване и / или послате од стране Војислава Шешеља, преместили су око 400 Хрвата и осталог несрпског становништва из Вуковарске болнице одмах по српском преузимању града. Приближно 300 од овог несрпског становништва је било транспортовано до барака ЈНА а потом и до пољопривредног добра Овчара, лоцираног око 5 километара јужно од Вуковара. Тамо су припадници српских снага вршили пребијања и тортуру сатима над њима. Током вечери 20 новембра 1991, војници су транспортовали жртве у групама од 10-20 до удаљеног места где ће бити убијени, између пољопривредног добра Овчара и Грабова, где су стрељали приближно 255 становника несрпске националности из вуковарске болнице. Њихова тела су била сахрањена у масовној гробници . Имена жртава се налазе у Анеху 3 ове оптужнице.
21. Пошто су српске снаге преузеле контролу над Вуковаром 18 новембра 1991 године, преко хиљаду цивила је сатерано у круг «Велепромет» установе. Неки су били

натерани од стране српских снага да оду тамо а неки су добровољно отишли тамо тражећи заштиту. Дана 19. новембра 1991 године, приближно 2000 људи је сатерано у круг «Велепромет» установе. ЈНА је сматрала око 800 људи из ове групе као ратне заробљенике. До вечери 19 новембра 1991., убрзо након што је ЈНА почела да шаље наводне ратне заробљенике у свој затвор у Сремској Митровици у Србији, српске снаге укључујући и добровољце регрутоване и / или подстицане од стране Војислава Шешеља, одстранили су један број људи из групе наводних ратних заробљеника. Они су ове особе одвели ван круга «Велепромета» и тамо их убили. Лешеви од неких тада убијених су транспортовани до пољопривредног добра Овчара и закопана тамо у масовној гробници, док су 6 осталих лешева остали да леже на земљи иза «Велепромета». Имена тих 6 жртава се налазе у Анеху 4 ове оптужнице.

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

Зворник

22. У марту 1992. Војислав Шешељ је одржао говор на митингу у Малом Зворнику, лоцираном преко пута реке Дрине од Зворника. Војислав Шешељ је тада рекао:»Драга браћо Четници, посебно ви преко реке Дрине, ви сте најхрабрији. Ми ћемо да очистимо Босну од Пагана и показати им пут који ће их одвести на исток, где и припадају», чиме је подстрекивао прогањање несрпског становништва из Зворника. У Априлу 1992., српске снаге укључујући и добровољце познате као «Шешељевици» и «Арканови тигрови», напали су и преузели контролу над градом Зворником и околним селима. Током напада, српске снаге су убиле много несрпских цивила. Дана (или око) 9 априла 1992, припадници Арканових јединица су стрељали 20 босанских муслимана и хрвата, мушкараца и дечака у Зворнику. Одмах по преузимању града, несрпско становништво је било заробљавано, пребијано, тортурисано и убијано. Стотине од несрпског становништва је било заробљено у или око Зворника од априла до јула 1992 године у фабрици ципела «Стандард», у фабрици «Циглана», на пољопривредном добру «Економија», српске снаге, укључујући и лидера групе «Шешељеваца», пребили су до смрти заробљеника Несиба Даутовића. У мају 1992. године, српске снаге су убиле 2 мушка затвореника несрпске националности у згради «Нови Извор». Између 1 и 5 јуна 1992, српске снаге су убиле више од 150 босанских муслимана мушког пола у Каракај техничкој школи. Између 7 и 9 јуна 1992. Српске снаге су убиле више од 150 заробљеника у Гериној кланици. Српске снаге су убиле више од 40 несрпских заробљеника између 1 и 26 јуна 1992 у Челопек Дому културе. Имена идентификованих жртава из Каракај техничке школе, Герине кланице и Дома културе у Челопеку су у Анеху 5 ове оптужнице.

БОСАНСКИ ШАМАЦ

23. У априлу 1992. Српске снаге укључујући добровољце познате као «Шешељевци», напали су и преузели контролу на градом Босански Шамац као и околним селима. Одмах по освајању града, стотине несрпског становништва је заробљено, пребијано и тортурисано у згради управе полиције (СУП), згради Територијалне одбране (ТО), у основним и средњим школама као и у магацинима пољопривредних задруга лоцираних у Црквинама, југозападно од града Босански Шамац, и десетине је било убијено. Дана (или око) 7 маја 1992, два лидера јединица «Шешељеваца» су стрељали и убили 18 мушкараца и дечака у магацину пољопривредне задруге у Црквинама. Имена жртава у Црквинама се налазе у Анеху 6 ове оптужнице.

Својим учешћем у овим делима, Војислав Шешељ је починио:

Тачка 2: Истребљивање, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧНОСТИ, кажњиво по члановима 5(б) и 7(1) статута Трибунала

Тачка 3: Убиство, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧНОСТИ, кажњиво по члановима 5(а) и 7(1) статута трибунала

Тачка 4: Убиство, ПОВРЕДА ЗАКОНА ИЛИ ОБИЧАЈА ПАТА, препознатог општим чланом 3(1) Женевске конвенције из 1949, кажњиво по члановима 3 и 7(1) статута трибунала.

ТАЧКЕ 5 ДО 9

(затварање, тортура, остала нехумана дела и окрутан третман)

24. Од августа 1991 до септембра 1992 Војислав Шешељ, делујући сам или уз сагласност са осталим знаним или непознатим члановима криминалне групе, планирао, наредио, подстицао или на други начин помагао и подстицао планирање, припреме и егзекуцију затвореника под нехуманим условима, муслимана, Хрвата и осталих несрпских цивила на територијама горе поменутих.
25. Српске војне снаге, укључујући ЈНА (касније ВЈ), Хрватски и Босански Срби у ТО јединицама (које су касније трансформисане у војску РСК и војску РС), добровољци и паравојне формације, укључујући и добровољачке јединице регрутоване или подстрекиване од стране Војислава Шешеља, делујући у кооперацији са локалним полицијским особљем и локалним српским властима, ухватили су и заробили стотине Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва-цивила. Они су заробљени у следећим краткотрајним и дуготрајним затворским јединицама:
- a. Складиште «Велепромета», Вуковар, САО Славонија Барања и западни Срем, новембар 1991, вођен од стране ЈНА, отприлике 200 заробљеника
 - b. Пољопривредно добро «Овчара», близу Вуковара, САО Славонија Барања и западни Срем, вођен од стране ЈНА, приближно 300 заробљеника
 - c. Подрум Банке у Воцину, октобар 1991, неколико заробљеника
 - d. «Лагер Секулинци» близу Воцина у августу 1991, 3 заробљеника
 - e. Фабрика ципела «Стандард», фабрика «Циглана», пољопривредно добро Економија, Нови Извор зграда и Челопек Дом културе у Зворнику, Босна и Херцеговина између априла и Јула 1992., стотине заробљеника
 - f. Зграда полицијске управе, зграда територијалне одбране, основне и средње школе у Босанском Шамцу, у Босни и Херцеговини као и земљорадничка задруга у Црквинама, близу Босанског Шамца у Босни и Херцеговини, између априла и септембра 1992, стотине заробљеника
26. Животни услови у овим затворским установама су били брутални и карактеристични по нехуманим третманима, пренасељености, глади, принудном раду, неадекватној медицинској помоћи и систематским физичким и психолошким нападима, укључујући и тортуре, пребијања и сексуалних напастовања.

Својим учествовањем у овим делима, Војислав Шешељ је починио:

Тачка 5: Утамничење, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧАНСТВА, кажњиво по члановима 5(е) и 7(1) статута трибунала

Тачка 6: Тортура, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧАНСТВА, кажњиво по члановима 5(ф) и 7(1) статута трибунала

Тачка 7: Нехумана дела, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧАНСТВА, кажњиво по члановима 5(и) и 7(1) статута трибунала

Тачка 8: Тортура, ПОВРЕДА ПРАВА И ОБИЧАЈА ПАТА препознат општим чланом 3(1)(а) Женевске конвенције 1949. кажњиво по члановима 3 и 7(1) статута трибунала

Тачка 9: Окрутан третман, ПОВРЕДА ПРАВА И ОБИЧАЈА ПАТА препознат општим чланом (3)(а) Женевске конвенције 1949. кажњиво по члановима 3 и 7(1) статута трибунала

ТАЧКЕ 10 ДО 11

(Депортације, насилни премештаји)

27. Од (или око) 1 августа 1991 до маја 1992 у САО-има у Хрватској и у РСК, од око 1 марта 1992 до најмање септембра 1993. у Босни и Херцеговини, и у мају 1992 у деловима Војводине у Србији, Војислав Шешељ, делујући сам или уз сагласност са осталим знаним и непознатим члановима криминалне групе, планирао, подстрекивао, учинио или на било који други начин пружио помоћ или подстрек у планирању, припремама или извршењу депортације или насилног премештаја Хрвата, Муслимана и другог несрпског становништва из њихових пребивалишта, у Вуковару (САО СБИЗС) у новембру 1991 и у Воцину (САО ЗС) у новембру и децембру 1991, и рејону града Зворник у Босни и Херцеговини између марта 1992 и септембра 1993, у рејону града Босански Шамац у Босни и Херцеговини између априла 1992 и септембра 1993, и у деловима Војводине у Србији, укључујући село Хртковци у мају 1992.
28. Са намером да постигну ове циљеве, Српске снаге укључујући и ЈНА (касније ВЈ), локалне ТО јединице сачињене од Срба из Босне и Херцеговине и ТО јединице сачињене од Срба из Хрватске (Које су касније трансформисане у војску РСК односно војску РС) и они са подручја Републике Србије и Црне Горе, и добровољци и паравојне формације укључујући «Беле Орлове» и «Дучан Силни» као и добровољци регрутовани и / или подстицани од стране Војислава Шешеља, у кооперацији са локалним српским полицијским јединицама, опколили су Хрватске и Босанске градове и села захтевајући од становника да предају своје оружје, укључујући и легално ловачко наоружање. Онда, градови и села су били нападани или на други начин преузимани чак и онда када се становништво повиновало захтевима. Овакви напади су били смишљени са циљем растеривања становништва. После преузимања контроле над градовима и селима, српске снаге су понекад окруживале преостале Хрвате, Муслимане и остало несрпско становништво и насилно их транспортовали до локација у оквиру Хрватске или Босне и Херцеговине а коју нису контролисали Срби, или су их депортовали до локација изван Хрватске и Босне и херцеговине, у принципу у Србију и Црну Гору. У другим приликама, српске снаге су у сарадњи са локалним српским властима, уводиле рестриктивне и дискриминаторске мере против несрпског становништва и покретали кампању терора осмишљену да исте отера ван српске територије. Већина несрпског преосталог становништва је депортовано и насилно исељено из својих домова касније.
29. У мају 1992, Војислав Шешељ је дошао у Војводину и сусрео се са својим сарадницима из СРС. Војислав Шешељ им је наложио да контактирају са несрпским становништвом и прете им смрћу ако исти не напусте то подручје. Дана 6 маја 1992. године Војислав Шешељ је одржао ватрени говор у селу Хртковци, Војводина, позивајући на истеривање Хрвата из те области и читајући листу поименице појединих Хрвата који би требало да се иселе у Хрватску. После овог говора, кампања етничког чишћења уперена против несрпског становништва, наручито Хрвата, је почела у Хртковцима. Током наредних три месеца, много несрпског становништва је узнемиравано, прећено им је смрћу, заплашивано и приморавано да напусте подручје. Домови Хрвата су били опљачкани и окупирани од стране Срба. Српске породице које су били измештене из осталих делова бивше Југославије

су често узурпирале домове несрпског становништва које је било приморано да се исели.

30. Учествовањем у овим делима, Војислав Шешељ је починио:

Тачка 10: Депортација, ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЧОВЕЧНОСТИ, кажњиво по члановима 5(д) и 7(1) статута трибунала

Тачка 11: Нехумано деловање (Насилно премештање), ЗЛОШИН ПРОТИВ ЧОВЕЧНОСТИ. Кажњиво по члановима 5(и) и 7(1) статута трибунала

ТАЧКЕ 12 ДО 15

(Уништавање из обести, Пљачкање јавне и приватне својине и незаконити напади на цивилне објекте)

31. Од (или око) 1 августа 1991 до маја 1992 на територијама САО-а у Хрватској и РСК, од (или око) 1 марта 1992 све до најмање септембра 1993 у рејону града Зворник у Босни и Херцеговини, и од (или око) 1 априла 1992. све до најмање септембра 1993 и рејону града Босански Шамац у Босни и херцеговини, Војислав Шешељ делујући сам или уз сагласност других познатих и непознатих чланова криминалне групе, планирао, наређивао, подстрекивао, чинио или на други начин помагао подстицао у планирању, припремама или делима уништавања из обести и пљачку јавне и приватне својине Хрвата, Муслимана и осталог несрпског становништва, акције које нису били оправдане војном потребом. Ова намерна и обесна уништавања и пљачка укључују и уништавање и пљачкање кућа и религијских и културних објеката, а одиграла су се у следећим градовима и селима:

САО СБИЗС: Вуковар (стотине кућа уништено)

САО ЗС : Воцин и Хум (десетине кућа и католичка црква уништено)

Босна и Херцеговина: Босански Шамац (стотине кућа и на десетине џамија уништено)

32. Учествовањем у овим акцијама, Војислав Шешељ је починио:

Тачка 12: Уништавање села из обести, разарања неоправдана војном потребом, ПОВРЕДА ПРАВА И ОБИЧАЈА РАТА, кажњиво по члановима 3(б) и 7(1) статута трибунала

Тачка 13: Уништавање или својеволно оштећивање институција посвећених религије или образовању, ПОВРЕДА ПРАВА И ОБИЧАЈА РАТА, кажњиво по члановима 3(д) и 7(1) статута трибунала

Тачка 14: Пљачка јавне или приватне имовине, ПОВРЕДА ПРАВА И ОБИЧАЈА РАТА, кажњиво по члановима 3(е) и 7(1) статута трибунала

Карла Дел Понте, Тужилац

15. јануар 2003. У Хагу – Холандија

.....

АНЕКС I ДОДАТНЕ ИСТОРИЈСКЕ И ПОЛИТИЧКЕ ЧИЊЕНИЦЕ

Хрватска

1. пре избора 1990, националистичка Српска Демократска Странка, која је заступала аутономију и касније отцепљење претежно српских регија из Хрватске, је била основана у Книну. Војислав Шешељ је одржавао контакте са лидерима СДС –а. Посећивао је састанке СДС-а и учествовао је у СДС-овим политичким догађајима.
2. 25. јула 1990, група лидера СДС-а је основала српско национално веће усвајајући декларацију о аутономији и позицији Срба у Хрватској, и о суверености и аутономији српске нације.
3. 30. јула 1990, током прве конституентне седнице СНЦ –а, референдум који би потврдио аутономију и суверинитет српске нације у Хрватској је био заказан.
4. 17. августа 1990. Срби у Книну су поставили барикаде када је хрватска влада прогласила референдум илегалним.
5. између 19. августа и 2. септембра 1990. године хрватски Срби држе референдум на питање српског суверенитета и аутономије у Хрватској. Гласање се одржало у претежно српским крајевима у Хрватској и било је ограничено само на српске гласаче. Хрватима који су живели у тим подручјима је било забрањено да учествују у референдуму. Резултати на гласању су били великом већином за подршку српске аутономије. 30. септембра 1990. снц је прогласио "аутономију српског народа на етнички и историјским територијамана којима су живели и које су у оквиру садашњих граница Републике Хрватске као федералне јединице Социјалистичке Федеративне Републике Југославије".
6. 21. децембра 1990. хрватски Срби у Книну су прогласили стварање Српске аутономне области(САО) Крајинеи затим прогласили њихову независност од Хрватске.
7. 7. јануара 1991. СНЦ за Славонију, Барању и Западни Срем је основан у Шидским Бановцима.
8. Конфликти између наоружаних Срба и Хрватске полиције су еруптирали у пролеће 1991.
9. У марту 1991. сукоб се интензивирао са сукобима у Пакрацу и Плитвицама. У Плитвицама 31. марта 1991. Срби су напали аутобус који је возио хрватске полицајце и још једна битка је избила. ЈНА је развила трупе у области и послала је ултиматум хрватским полицајцима да се повуку из Плитвица. Војислав Шешељ и неки од његових добровољаца су учествовали у догађајима код Плитвица , САО Крајина. У расправама са официрима ЈНА он је представио себе као "Војвода". Држао је екстремно националистичке говоре подстичући локално становништво да се прикључи насиљу над хрватском полицијом.
10. 1. априла 1991. Извршно веће САО Крајине је усвојило резолуцију да прикључи САО Крајину Републици Србији. У исто време САО Крајина признаје устав и законе Србије као и уставно – правни систем СФРЈ и одлучује да закони и прописи Србије важе на овој територији.
11. На крају априла 1991, наоружани локални Срби потпомогнути Шешељевим људима и другим српским добровољцима су подигли барикаде у Боровом селу код Вуковара. 2. маја, хрватске полицијске власти у Осијеку су послале већу групу тешко наоружаних полицајаца у Борово село да ослободе заробљенике . локални наоружани Срби потпомогнути Шешељевим људима и другим српским добровољцима су напали из заседе ову групу полицајаца. Дванаест хрватских полицајаца је било убијено и двадесет их је било повређено у овој борби.
12. 12. маја 1991. референдум је одржан у САО Крајини, Славонији, Барањи и Западном Срему који се односио на припајање ових регија Србији и на консолидацију ових регија у Југославију са Србијом, Црном Гором и другим које су желеле да се прикључе Југославији. Припајање је било подржано са 99.8% оних који су гласали.
13. 19. маја 1991. Хрватска је одржала референдум у коме су бирачи великом већином гласали за независност од СФРЈ. 25. јуна 1991, Хрватска и Република Словенијапрогласиле су независност од СФРЈ. 25. јуна 1991. ЈНА се помера да забрани отцепљење Словеније.
14. 25. јуна 1991. "велика национална заједница Славоније, Барање и Западног Срема" је оформљена у Бачкој Паланци, Србија на заседању представника свих српских села у Славонији, Барањи и Западном Срему. Велика национална заједница је одлучила да би регион Славоније Барање и Западног Срема требао да буде проглашен као САО Славонија Барања и Западни Среми да би требало да се одвоји од Хрватске. Горан Хаџић, до тада председник СНЦ, је био изабран и постављен за премијера.

15. Европска Заједница је је тражила да посредује у сукобу. 8. јула 1991. донешен је споразум у коме би Хрватска и Словенија требало да одложе извршење своје независности све до 8. октобра 1991. Европска Заједница је коначно признала Хрватску као независну државу 15. јануара 1992.
16. 18. јула 1991. федерално представништво, уз подршку српских и црногорских влада и генерала Кадијевића, је гласало да се ЈНА повуче из Словеније, тиме пристајући на њихово отцепљење и распад СФРЈ.
17. Срби у Крајини, у Источној Славонији и Западној Славонији, почели су да добијају растућу подршку од владе Србије и ЈНА. ДО августа 1991, локална српска територијална одбрана, добровољци и полицијске снаге у овим регијама су се снабдевали, тренирали и делимично вођени од стране ЈНА и званичника српског МУП-а. током августа и септембра 1991. велике области у Хрватској су дошле под српску контролу као резултат српских војних снага, укључујући и Шешељевце, Беле орлове и полицијске снаге.
18. Током овог периода Војислав Шешељ је стално тражио од јавности да се придружи ратним напорима. Посетио је линије фронта у бројним приликама и држао је састанке са лидерима локалних Срба.
19. У српски окупираним територијама у Крајини, Барањи и Западном Срему Хрвати и друго несрпско становништво су били систематски протеривани и регије су биле инкорпорисане у различите српске аутономне области као што је наведено испод. ЈНА је остала развијена у регијама где су српски побуњеници преузели контролу, тиме осигуравајући своје циљеве.
20. 13. августа 1991. западнославонски чланови председништва СДС-а Славоније су одржали седницу у Пакрацу на којој је одлучено да се прогласи Српска Аутономна Област Западна Славонија. Етничка подељеност становништва је била коришћена као критеријум за дефинисање територије САО Западна Славонија. Градови који су били укључени у САО Западна Славонија су били они чији су представници били присутни на седницама СДС-овог Регионалног Одбора: Пакрац, Дарувар, Грубишно поље, Подравска слатина, Окучани, и делови Славонске Пожеге и Ораховице. у овим крајевим Срби су представљали 50% или више од укупног становништва.
21. У августу 1991, српске снаге, вођене од стране ЈНА, су преузеле операције против градова у Источној Славонији, који су резултирали њиховом окупацијом. Хрвати и друго несрпско становништво у овим регијама су били насилно протерани. Крајем августа српске снаге су опселе град Вуковар. До средине октобра 1991. сви други претежно хрватски градови у Источној Славонији су били преузети од стране српских снага осим Вуковара. Несрпско становништво је било подређено бруталном окупационом режиму који се састојао од прогона, убистава, мучења и других видова насиља. Велики део несрпског становништва је било на крају убијено или истерано из окупираних крајева.
22. опсада Вуковара се наставила до 18. новембра 1991. када је град пао под српску власт. Током тромесечне опсаде, град је био великим делом уништен од артиљеријског гађања ЈНА и стотине људи је било убијено. када су српске снаге окупирале град, стотине Хрвата је било убијено од стране српских снага. Већина несрпског становништва је било протерано током дана под српском контролом.
23. У Женеви 23. новембра 1991. Слободан Милошевић, федерални секретар народне одбране Вељко Кадијевић, и Фрањо Туђман ушли су у споразум потписан под покровитељством специјалног изасланика Уједињених Нација Сајрусом Венсом. Овај споразум је позивао на скидање блокада од хрватских снага на бараке ЈНА и на повлачење снага ЈНА из Хрватске. Обе стране су се обавезале на тренутан прекид ватре широм Хрватске од стране јединица под њиховом командом, контролом, или политичким интересом и обавезале се да ће осигурати да било која паравојска или нерегуларне јединице удружене са њиховим снагама поштује прекид ватре.
24. 19. децембра 1991. САО Крајина се прогласила за Републику Српску Крајину са Миланом Бабићем као својим првим председником. 26. фебруара 1992. САО Западна Славонија и САО Славонија, Барања и Западни Срем су се придружиле у једностраним декларацијама од стране ових ентитета.
25. По Венсовом плану, три заштићене регије од стране Уједињених Нација су створене (Крајина, Западна славонија и Славонија, Барања и Западни Срем) кореспондирајући у четири сектора (јужни северни западни и источни) у регијама окупираних од стране српских снага.

Венсов план је позивао на повлачење ЈНА из Хрватске, за повратак расељених лица у њихове домове у УН заштићеним регијама И демилитизацију ових регија. Иако се ЈНА званично повукла са територија Хрватске у мају 1992, волики део њиховог наоружања И људства је остао на територијам које су држали Срби И где су се претворили у Полицију РСК. Расељеним лицима није био дозвољен повратак у своје домове И неколицина Хрвата И несрпског становништва који су остали у српски окупираним крајевима су били протерани у следећим месецима И годинама.

26. Српске територије у РСК су остале под српском контролом до почетка маја И почетка августа 1995. Почетком маја 1995. током операције “Бљесак”, Хрватске власти су повратиле контролу над Западном Славонијом. Почетком августа 1995, српски политички И војни лидери су напустили већи део Хрватске територије током ове велике хрватске операције. Ова операција, обично називана “Операција олуја”, је повратила Хрватима контролу над већим делом РСК. Преостала подручја под српском контролом у Источној Славонији барањи И западном Срему су биле мирно реинтегрисане у Хрватску 1998.

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

27. У новембру 1990, вишестраначки избори су били одржани у Босни И Херцеговини. На републичком нивоу Странка демократске акције, партија босанских муслимана, је освојила 86 места, СДС – партија босанских Срба је освојила 72 места И ХДЗ је освојио 44 места у Парламенту.
28. Главна идеја у оквира СДС-ове политичке платформе, изговорена од стране њених лидера, укључујући Радован Караџића, Момчила Крајишника И Биљане Плавшић, је било уједињење свих Срба у оквир једне државе. СДС је сматрао да је издвајање Босне И херцеговине из СФРЈ као претњу српским интересима.
29. Резултат избора у новембру 1990 је значио, као је време протицало, да би СДС био у немогућности да мирним путем задржи Босну И Херцеговину у оно што је постајало српско доминирајућа Југославија. Као резултат, српски народ у оквиру одређених регија у Босни И Херцеговини, са српском већином, почео је да се организује у формалну регионалну структуру коју су назвали “Удружење градова”. У априлу 1991 “Удружења градова” у Босанској крајини, са центром у Бања Луци је било формирано.
30. Од јесени 1991, ЈНА је почела да повлачи своје снаге из Хрватске. Снаге под контролом ЈНА су почеле прерасподелу по Босни И Херцеговини. Многе од ових снага су биле распоређене у регије у којима није било гарнизона или других ЈНА јединица.
31. Како се рат настављао у Хрватској, постајало је веома вероватно да ће и Босна И Херцеговина такође прогласити независност од СФРЈ. СДС схватајућ да не може да спречи сецесију Босне И Херцеговине од СФРЈ, поче је са стварањем издвојеног српског ентитета у оквиру Босне И Херцеговине. Током периода од септембра до новембра 1991. неколико српских аутономних области је било формирано, неке од њих на основама “Удружења градове” горе поменутих.
32. Дана 12 септембра 1991, Српска аутономна област у Херцеговини је била проглашена. Дана 16. септембра 1991. парламент “Удружења градова” Босанске Крајине је прогласио аутономну област Крајине. До 21. новембра 1991. САО И АО које су се састојале од Аутономне области Крајине, САО Херцеговине, САО Романија-Бирац, САО Семберија, И САО Северна Босна.
33. Дана 15 октобра 1991. на састанку СДС партијског савета, донешена је одлука да се формира посебан парламент назван “Парламент српског народа Босне И Херцеговине” који би заштитио српске интересе.
34. Дана 24. октобра 1991. Парламент српског народа Босне И Херцеговине у коме је доминирао СДС, одлучио је да организује “Плебисцит српског народа у Босни И Херцеговини” с циљем да одлучи дали ће остати у уобичајеном саставу Југославије са Србијом, Црном Гором, САО Крајина, САО Западна Славонија И САО Источна Славонија Барања И западни Срем.
35. Дана 9 И 10 новембра 1991. Босански Срби су одржали тај плебисцит. Резултати су углавном показали да босански Срби желе да остану у Југославији.
36. Дана 11 децембра 1991. парламент српског народа је затражио од ЈНА да заштити свим могућим средствима, као интегрални део државе Југославије, територије Босне И

Херцеговине у коме је плебисцит српског народа И других грађана показао жељу за останком у оквирима Југославије.

37. Дана 9 јануара 1992, парламент српског народа у Босни И Херцеговини је усвојио декларацију за проглашењем српске републике Босне И Херцеговине. Територија те републике је била одређена да укључује територије САО И дистрикте И друге српске етничке ентитете у Босни И Херцеговини, укључујући И регије у којима је српско становништво остало мањина захваљујући геноциду који је почињен против њих у ИИ светском рату, И била је проглашена као део федералне Југословенске државе. Дана 12 августа 1992 име Босанске српске републике је било промењено у Република Српска,
38. Од 29. фебруара до 2 марта 1992, Босна И Херцеговина је одржала референдум о независности. По ургирању СДС, већина босанских Срба је бојкотовала гласање. Референдум је резултирао већинском вољом за независност.
39. Дана 27 марта 1992, српска република бБосна И Херцеговина је била званично проглашена на Палама.
40. Од марта 1992. па надаље Српске регуларне И нерегуларне снаге преузеле су контролу над територијама у оквиру Босне И Херцеговине укључујући И оне које су наведене у овој оптужници.
41. Дана 6 априла 1992 Уједињене Нације И ЕЗ је званично признала независност Босне И Херцеговине.
42. Дана 27 априла 1992. Србија И Црна Гора су прогласиле Савезну Републику Југославију И прогласиле је за државу наследницу СФРЈ.
43. Дана 15 маја 1992, Савет Безбедности УН, у резолуцији 752 захтевао је да се сво спољно мешање у ствари Босне И Херцеговине од стране јединица ЈНА као И елемената Хрватске војске одмах прекину, И да те јединице или буду повучене, буду стављене под контролу власти Босне И Херцеговине или да буду распуштене И разоружане.
44. Војислав Шешељ је посетио Босну И Херцеговину пре И током периода оружаног конфликта, да подстакне морал учесника. У октобру 1991 посетио је српске војнике у Требињу који су били у припреми да нападну Дубровник. У мају И августу 1992 посетио је Гацко И Зворник. У мају 1993. држао је говор у Бања Луци.
45. У септембру 1993, Војислав Шешељ је имао сукоб са Слободаном Милошевићем током којег је прозвао Милошевићево вођство И позивао на неповерење влади србије. Између октобра И новембра 1993.. десетине Шешељевох четничких добровољаца су били ухапшени у Србији И оптужени за злочине И друге преступе.